

Sygn. akt II KK 378/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzzkarski

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **D. W.**

skazanego z art. 190a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 października 2018 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego
na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje
Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. skierował do Sądu Rejonowego w W., w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wniosek o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego D.W. za to, że w okresie od dnia 16 maja 2016 r. do 30 czerwca 2016 r., w bliżej nieokreślonym miejscu w W., uporczywie nękał

A. O., działając w ten sposób, że wykonywał na jej numer telefonu połączenia, wysyłał smsy, nachodził w miejscu zamieszkania i w miejscu pracy oraz wysyłał na jej adres e-mailowy wiadomości, przez co wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotne naruszenie prywatności, tj. za przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. i wymierzenie uzgodnionej z oskarżonym kary 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną A. O. oraz zakazu zbliżania się do niej na odległość 100 metrów.

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt. II K [...], uwzględniając na posiedzeniu wnioski prokuratora, uznał D. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona art. 190a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, a na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną A. O. oraz zakazu zbliżania się do niej na odległość 100 metrów.

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się z dniem 18 listopada 2016 r.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść D. W. wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora i wydaniu na posiedzeniu wyroku skazującego D. W. za przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. i orzeczeniu uzgodnionej z oskarżonym kary 8 miesięcy ograniczenia wolności oraz, na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k., środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zakazu zbliżania się do niej na odległość 100 metrów, bez wskazania okresu obowiązywania orzeczonego środka karnego, w sytuacji gdy przepis art. 43 § 1 k.k.

obliguje sąd do określenia okresu obowiązywania zakazu z art. 39 pkt 2b k.k. od roku do lat 15.

W konkluzji kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony wyrok został wydany z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisów prawa procesowego i materialnego wskazanych w kasacji.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że ze względu na zakres uzgodnień między prokuratorem a oskarżonym oraz treść wniosku o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary i środka karnego, z którym oskarżyciel publiczny wystąpił do sądu, w realiach niniejszej sprawy nie zachodziły przesłanki do jego uwzględnienia.

Uszło uwagi Sądu Rejonowego, że prokurator, wnosząc o orzeczenie zakazów wymienionych w art. 39 pkt 2b k.k., które zgodnie z art. 43 § 1 k.k. mają charakter terminowy i orzeka się je w latach, w wymiarze od roku do 15 lat, nie wskazał okresu obowiązywania proponowanych zakazów, a kwestia ta nie była przedmiotem uzgodnień między nim a oskarżonym.

W tym stanie rzeczy wniosek prokuratora nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż zaaprobowanie przedstawionych w nim propozycji prowadziło do rażącego naruszenia art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. przez orzeczenie środka karnego w sposób bezterminowy. Powinno to zostać dostrzeżone przez Sąd Rejonowy w ramach kontroli wniosku, której celem jest sprawdzenie, czy przedstawione przez prokuratora propozycje pozostają w zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie są sprzeczne z przepisami prawa materialnego. Wypełnienie tego obowiązku umożliwiłoby Sądowi podjęcie próby konwalidowania wniosku prokuratora, którego treść leżała u źródła wady powielonej w zaskarżonym wyroku, poprzez uzależnienie jego uwzględnienia od dokonania w nim przez prokuratora wskazanej przez siebie zmiany, zaakceptowanej

przez oskarżonego. Pamiętać trzeba, że wprawdzie przepisy Kodeksu karnego przewidują możliwość orzeczenia zakazu, o którym mowa w art. 39 pkt 2b k.k. dożywotnio, ale - co w świetle art. 41a § 3 k.k. uznać należy za oczywiste – warunki dopuszczające podjęcie takiego rozstrzygnięcia nie zachodziły w sprawie oskarżonego D. W..

Nienależyte wywiązanie się przez Sąd Rejonowy z obowiązków kontrolnych wynikających z art. 343 k.p.k. doprowadziło do wydania wyroku obciążonego rażącem i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem prawa materialnego, polegającym na pominięciu określenia czasu trwania orzeczonych zakazów w sytuacji, gdy należało je orzec w wymiarze od roku do lat 15. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, brak ten nie może być sanowany w drodze stosowania art. 13 § 1 k.k.w. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2017 r., V KK 375/16, Lex nr 2237431).

Stwierdzone uchybienie musiało zatem skutkować uchyleniem zaskarżonego kasacją wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania – celem skorygowania wady wniosku prokuratora w trybie art. 343 § 3 k.p.k. lub też postąpienia zgodnie z treścią art. 343 § 7 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe argumenty, orzeczono jak w sentencji.